

PEYGAMBERİMİZ HZ. MUHAMMED'İN AHLAKİ NİTELİKLERİ VE DAVRANIŞLARI

Ezübillâhimineşşeytanirracîm

Bismillâhirrahmanirrahîm

el-Hamdü lillâhi rabbil âlemîn...Vel akıbetü lil müttakîn...Vessalâtü, vesselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihi ve sahibihî ecmaîn..

Cenâb-ı Hak cümlemizi nefsin, şehvetin, şeytanın, sevmediği kulların şerrinden muhafaza eylesin. Medine'nin her şeyi, tozu toprağı şifadır. Hadîs-i şerîfta cüzzam diye bir hastalık var ya, bundan arslandan kaçır gibi kaçın deniyor. Bu cüzzam hastalığına Medine-i Münevvere'de bulunan acve denen hurmadan yedi gün yerse bir adam bu hastalıktan kurtulur diyor. Cüzzamdan kurtulduktan sonra başka hastalık hiç kalmaz. Bunlardan da kurtulur yani. Bunun için oraya gittiğinizde bunlardan birer ikişer kilo alıp sabahları şifa niyetine yiyin, inşaallah içinize düşürür, şifa olur. Yalnız, günde ne kadar yeneceğı söylenmemiş. Demek

ki herkesin tabiatına bırakmış. Ne kadar yiyebilirse yesin. Yalnız yedi gün demiş. *Sebate eyyam*. Yedi gün yesin.

a. Meleklerin Gözetimi: Hafızat-ı Kiram Ve Defterler

«يُوحِي اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ إِلَى الْحَفَظَةِ الْكِرَامِ الْبَرَّةِ: «لَا

تَكْتُبُوا عَلَيَّ عَبْدِي عِنْدَ ضَجْرِهِ شَيْئًا». الدَّيْلَمِيُّ،

عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ.»

Yûhıllâhu azze ve celle ile'l-hafazati'l-kirâmi'l-berarati: Cenâb-ı Hakk'ın indinde melekler var. Bizim üzerimizde ve bizim hallerimizi gözetleyen, bizim hallerimizi defterlere geçiren melekler. Bunlara ne diyor biliyor musunuz?

Lâ tektübû alâ abdî. Benim kuluma yazmayın. *Inde dacihi şey'en*. İnsan tahammül edemez. Acı acı konuşur. Acı acı söyler. Çirkin söyler. Fena söyler. Bir şeyler söyler, günah defterine yazılması lazım. Yazmayın o zaman

bunları defterine. Çünkü bu rahatsızlığının, ızdırabının acısından dolayı konuşur, yazmayın. Ne kadar büyük bir nimet! Bir arkadaşımız var hastanede. Çok ızdırap çekmekte. Allah şifalar versin. Bir kardeşimiz gitmiş ziyaretine, pişman oldum diyor. Çok acı konuşuyor. Fakat defterde yazılmıyor. O acılar yazılırsa altından çıkamazsın.

«يُوضَعُ لِلْمُؤْمِنِينَ كُرَاسِيُّ مِنْ نُورٍ، وَيُظَلَّلُ عَلَيْهِمُ
الْغَمَامُ، وَيَكُونُ ذَلِكَ الْيَوْمُ عَلَيْهِمْ كَسَاعَةٍ مِنْ نَهَارٍ.
طب، عَنِ ابْنِ عَمْرٍو.»

Yûdau li'l-mü'minîne kerâsiyyü. Yarın rûz-i kıyamette, *min nûrin aleyhim* mü'minler için, sağcılar için nurdan kürsîler kurulacak. Bu nurdan kürsîler üzerine kerasiyye *yüzallîlü aleyhimü'l-ğamâmü.* Bulutlar gelir, onların üzerine gölgelik yapar. *Ve yekünül zalikel yevm.* Kıyamet günü çok acı bir gün. Herkes ter ile, böyle kimisi dizine kadar, kimi boğazına kadar batmış. *Ve yekûnü zâlike'l-yevmü*

bu şiddetli gün, *ke-sâatin min nehârin* bir dakika gibi, bir namaz kılacak kadar, üç beş dakikalık kadar, bitecek gidecek.

Oradan her şey görünecek. Hadi bakalım yavrularım. Bugün iman çok zor, ateşi elde tutmak ne kadar zorsa imanı elde tutmak o kadar zor. Suda ateşi tutmak ne kadar zor ise imanı muhafaza da o kadar zor. Bu kadar zorluğa göğüs gerip de imanını muhafaza edip gidebilene Cenâb-ı Hakk'ın lutfu da geniştir. *El-hamdülillah*.

Fesahatün ne demek?

«يَوْمُ الْجُمُعَةِ ثِنْتَا عَشْرَةَ سَاعَةً، فِيهَا سَاعَةٌ لَا يُوجَدُ

عَبْدٌ مُسْلِمٌ يَسْأَلُ اللَّهَ شَيْئًا إِلَّا آتَاهُ اللَّهُ إِيَّاهُ.

فَالْتَمِسُوهَا آخِرَ سَاعَةٍ بَعْدَ الْعَصْرِ. ن، د، ك، ق، ض،

عَنْ جَابِرٍ»

Yevmü'l-cumuati sintâ sâaten lâ yücedü abdün müslimün yes'elullâhe şey'en illâ âtâhullâhu. Bu saatte herhangi bir mü'min

Cenâb-ı Hak'tan bir şey isterse o red olunmaz. O verilir. Fakat bu saat saklıdır. Nasıl Allah'ın velileri kulları içerisinde saklıysa ve bir gecesi günleri içerisinde saklı ise bu saat de saklıdır. Niçin? Her saati bu saat zannetsinler. Her saat yalvarsınlar, istesinler. Muayyen bir saat olursa herkes bu saati bekler. Ama bunlar hakkında hadisler var.

Bazı hadisler sabahleyin erken saatte, bazılarında güneş doğarken, bazılarında imam mihraba çıkarken, iki ezanın arasında. Muhtelif rivayetler var, buradaki rivayetlerde ise *ahirüs saatin baatel asr* hazreti Fatıma valide-miz gözcüler bulurmuş. Güneşin batışına bakın, o zaman bana haber verin demiş. ya Fatma batıyor güneş.

Bu hadîs-i şerifte deCabir *radiyallahu anh*'ten olan rivayette Neseî'nin, Dâvud'un, Hâkim'in, Beyhakî'nin, Ziyâeddin el-Makdisî'nin; asrın son saatleridir. Yani güneşin battığı zaman. Bu devirlerde gafil olmayın. İmam hutbeye çıktığı vakitte gafil olmayın. İki ezan arasında, dış ezanla iç ezan esnasında gafil olmayın. Kametle ezan arasında da gafil olma!

O azman duaların çok makbul olduğu zamanlardır. Allah cümlemizi mağfirun cümlesinden eylesin. Amin.

Bundan sonraki kısımları Peygamber *sallahu aleyhi ve sellim*'in hayatına aittir. Bir kere kendisini tarif eder. Kendisini tarif ettikten sonra, neler yapmış kendisi bilfiil, neleri işlemiş; onları tarif edecektir. Onun için ilk hadis-i şerif:

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَبْيَضَ مَلِيحًا
مُقَصَّدًا. م، ت فِي «الشَّمَائِلِ»، عَنْ أَبِي الطُّفَيْلِ.»

Rasûlullah *sallahu aleyhi ve sellim* hazretleri, Arap olmakla beraber beyaz idi. Ama böyle kireç beyazı değil, buğday renkli bir beyaz. En makbul bir renk. *Melîhan mukassadâ*. Çok şişman da değil, zayıf da değildi. Orta bir vücudlu idi. Müslim hazretleri ile Tirmizî hazretleri şemaili şeriflerinde beyan etmişler.

«كَانَ أَبْيَضَ كَأَنَّ مَا صِيعَ مِنْ فِضَّةٍ، رَجَلَ الشَّعْرَ ت

فِيهَا، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

Efendimiz *sallahu aleyhi ve sellem* beyaz olmakla beraber; gümüşü eritirsin de erimiş gümüş nasıl bir parlaklık verir, onun parlaklığı gibi idi. Saçları da siyah idi. Kara saçlı idi.

«كَانَ أَبْيَضَ مُشْرَبًا بِيَاضِهِ حُمْرَةً، وَكَانَ أَسْوَدَ

الْحَدَقَةَ أَهْدَبَ الْأَشْفَارِ. ق فِي «الدَّلَائِلِ»، عَنْ عَلِيٍّ.»

Resûlullah Efendimiz'in beyazlığı kırmızı ile karışmış idi. Beyaz olup da bembeyaz değil, kırmızı olup kıpkırmızı da değil; kırmızı ile karışık, en güzel bir renk. *Ve kâne esvedel hade-kah*. Gözünün bebeği gayet siyah idi. *Ehdebel eşhâr*. Kirpikleri de hem uzun hem de çok sık idi.

«كَانَ أَبْيَضَ مُشْرَبًا حُمْرَةً، صَخْمَ الْهَامَةِ، أَعْرَ، أَبْلَجَ،

أَهْدَبَ الْأَشْفَارِ. ق فِي «الدَّلَائِلِ»، عَنِ عَلِيٍّ.»

Beyhakî'nin Hazreti Ali'den rivayet ettiği hadîs-i şerîfte de yine, beyazı kırmızıyla karışmış gayet güzel bir renkte; büyük, etli baş, öyle zayıf, ufak başlı değil de büyükçe bir baş ve fiili gayet kerim; kaş araları bitişik değil, açık; ve kirpikleri de yine bol, uzun ve sık olarak beyan buyurmuşlar.

«كَانَ أَحْسَنَ النَّاسِ صِفَةً وَأَجْمَلَهَا، كَانَ رُبْعَةً إِلَى

الطُّولِ مَا هُوَ، بَعِيدَ مَا بَيْنَ الْمُنْكَبَيْنِ، أَسِيلَ

الْخَدَّيْنِ، شَدِيدَ سَوَادِ الشَّعْرِ، أَكْحَلَ الْعَيْنَيْنِ، أَهْدَبَ

الْأَشْفَارِ، إِذَا وَطِئَ بِقَدَمِهِ وَطِئَ بِكُلِّهَا، لَيْسَ لَهُ

أَخْمَصٌ، إِذَا وَضَعَ رِدَاءَهُ عَنِ مَنْكَبَيْهِ فَكَأَنَّهُ سَبِيكَةٌ

فِضَّةً، وَإِذَا ضَحِكَ يَتَلَأَلُ. ق، عَنِ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

Buhârî ile Müslim'in Hazreti Berâ'dan rivayet ettiklerine göre; *Kâne ahsene'n-nâsi sıfaten* İnsanların en güzeli idi. Yusuf *aleyhisselam*'ın güzelliği meşhurdur. Fakat onun güzelliği, Peygamberimiz'in güzelliği yanında hiç kalırdı. En güzel ahlâk da yine Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem*'de toplanmıştı. Onun ahlâkı Kur'an- Azîmüşşân'ı toplayan bir tek vücut idi, yani ahlâkı Kur'an idi.

Sormuşlar Hazret-i Âişe validemize, "Peygamberimiz'in ahlâkını nasıl tarif edersin bize?" diye. Ne kadar kısa bir söz. Şöyleydi, böyleydi diye uzun uzun anlatmak lâzım gelse, saatler yetmez. O bir kelime ile ne güzel anlatıyor: Onun ahlâkı Kur'an'dan ibarettir. Kur'an ne diyorsa ona teslim olmuş, onu bilfiil yaşamış.

Çok uzun boylu değil, kısa da değildi. İşittüğimize göre, uzun boylunun yanında durursa, mucize-i peygamberî ondan uzun görünürmüş. Allah'ın hikmeti.

«كَانَ أَحْسَنَ الْبَشَرِ قَدَمًا. ابْنُ سَعْدٍ، عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ

بُرَيْدَةَ مُرْسَلًا.»

Ayak itibari ile beşerin en güzel ayağı da onun ayağı idi. Hırka-i Şerifte, Efendimiz'in *sallahu aleyhi ve sellem*'in ayağının resmini almışlar. O mübareklerin biri Hırka-i Şerif'te, biri Topkapı'da, biri de Eyyüb Sultan'da, birisi Şam'da, birisi de Almanya'da imiş. Bir mermer üzerine basmışlar; mermere ayakları oturmuş, yerleri belli. Bunlar mucize-i peygamberîler.

Meselâ Mekke-i Mükerreme'de Makâm-ı İbrahim'de cam kafesin içerisinde taş var. İbrahim *aleyhiselam*, o taşın üzerine basıp da oraları yapıyormuş. O ayak oraya gömülmüş. Bakıyorsun, ayak taşın içine oturmuş, gömülmüş. Taş dayanamamış peygamberin ağırlığına. Oyulmuş. Öyle kalemle oyma değil.

Cenâb-ı Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, bir yere çıkmak istedi. Hazret-i Ali Efendimiz'in omzuna bastılar. Omuzuna bastıkları vakitte, Hazret-i Ali dedi ki: “Göçecek-

tim.” Peygamber ağırlığı sıklet değil de ruhanîyetin ağırlığı ile tahammül edemedi Hazreti Ali; o gençliğine rağmen.

b. Hz. Muhammed'in Fiziksel Özellikleri

«كَانَ أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. م، د، عَنِ أَنَسٍ.»

Müslim hazretleri, Ebû Davut Hazretleriyle beraber Hazreti Enes'den rivayetinde; İnsanların ahlâk cihetinden en güzeli, Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem* idi.

«كَانَ أَحْسَنَ النَّاسِ، وَأَجْوَدَ النَّاسِ، وَأَشْجَعَ النَّاسِ.»

ق، ت، ه، عَنِ أَنَسٍ.»

Beyhakî, Tirmizî, İbni Mâce hazretleri, Hazreti Enes'den Diyor ki; Nâsın en güzeli olmakla beraber, nâsın en cömerdi idi. Cömertte üç sıfat var. Birisine dersin ki; “Yahu benim bu akşam ihtiyacım var, bana biraz yardım eder misin?” Eder yardımını. Ona cömert derler bizde. Fakat “ecved” olunca, gözünden

onun muhtaç olduğunu anlar, ve onun ihtiya-cını yapıverir. İstemedenden vermek. Halini anlar ve istemedenden yardım ederdi.

Ve eşca'an-nâs. İnsanların da en şecaatlisi idi. Biz bugün -Allah affetsin kusurlarımızı- çok korkağız. Şundan korkuyoruz, bundan korkuyoruz, gölgemizden de korkuyoruz. Bu hâle geldik. Cenâb-ı Peygamber, her taraf gâvur olduğu halde tek başına Taif'e gitti. Yanında bir adamı vardı kendisinin. Taif halkını imana davet etti. Taif halkı isyan etti. Efendimiz'i taşa tuttular. Köpeklerin hücumuna uğrattılar. Mübarek ayakları yarıldı, kanlar aktı. O, o halde iken melekler geldi; dediler "Yâ Rasûlüllah, emrine âmâdeyiz. İstersen dağları, istersen yağmurları, istersen ne gibi felâketler varsa yaptıralım; bunlar mahvolsunlar!" "Yok." dedi. "Onların zürriyetinden Allah'a iman edecekler var. Onun için, onlara Allah hidayet eylesin."

Huneyn muharebesine gittiler. O kabile sert bir kabile idi. Ateşci kabile, vurucu kabile. İslâm askerleri dağıldı. Peygamber yalnız başına kaldı. Düşmana karşı tek başına kaldı. O, katırının üzerinde tek başına kaldığı halde,

katırını sürüyor yine düşmana karşı!

“Ey cemaat, ben Abdülmuttalib’in öğrenciyim. Nereye gidiyorsunuz? Ben peygamberim, yalan söylemem; zafer bizimdir!” diye ilanlar yaptı.

Müslümanlar yine peygamberin etrafına toplanıp bir hücum yaptılar. Perişan ettiler düşmanı, o anda asker kaçınca Peygamber *sal-lahu aleyhi ve sellem* kendi başına da kalınca, onun da çekilmesi lâzım gelirken o sebat etti. Ateşe karşı katırını sürüyor. Hazreti Abbas katırına yapıştı, “Yâ Rasûlallah ne yapıyorsun, yapma!” O dinlemedi ama, cemaat-i İslâmiyenin de toplanıp hücumuna vesile oldular ve zaferi kazandılar, *elhamdülillâh*. Çok büyük ganimet aldılar orada.

«كَانَ أَزْهَرَ اللَّوْنِ، كَانَ عَرَقَهُ اللَّوْلُؤُ، إِذَا مَشَى تَكَفَّأَ.

م، عَنْ أَنَسٍ.»

Renk itibariyle en güzel bir renk olmakla beraber, terledikleri vakit de ,bir inci tanesi

gibi akarmış mübarek yüzlerinin terleri. Ve yürüdükleri vakit bazen sağa, bazen sola meylederek ve önüne doğru da meylederek yürürlermiş. Dik değil.

«كَانَ أَشَدَّ حَيَاءً مِنَ الْعُذْرَاءِ فِي خِدْرِهَا. حَم، خ، م، هـ

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ»

Gelinlik bir kız, cebinliğin içinde nasıl utanırsa, Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem*'in hayâsı ondan daha fazla idi. Cebinlik içerisindeki kız tabiri var ki; eski zamanda kızlar böyle serbest gezemezlerdi. -İyi dinle!- Rasûl-i Ekrem akrabasından birinin kızını birisine vermek istediği vakit, kapının arkasından, -önünden yüzünü görerek değil- “Kızım seni filan kimse istiyor. Eğer razı olursan ne âlâ, sesini çıkarma; sükut ikrardandır. Eğer razı olmuyorsan, ‘Hayır!’ de.” Ama kapının arkasından soruyordu kıza bunu. Yüz yüze karşı karşıya gelerek değil. Allah şimdi hepimizi affetsin, mağfiret etsin.. Ne acayip âlem oldu.

«كَانَ أَصْبَرَ النَّاسِ عَلَى أَقْذَارِ النَّاسِ. ابْنُ سَعْدٍ، عَنْ

إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيَّاشٍ مُرْسَلًا.»

Tabii insanlar muhtelifu'l elvân oldukları gibi, muhtelifü't-tabia, çok çeşitli tabiatları vardır. Ona lâzım gelen hürmet, saygı nasıl olacak? Aklına bile gelmez onun. Bedevî insan. Bir medeniyet görmemiş. Bazen Peygamber'e karşı şedid hareketlerde bulunurlardı. Hatta bir zaman, mübareği yakasından yakaladı birisi, “Bana da vereceksin ganimet mallarından!” diye. Yahut kendisinden para istiyor ama sıkıyor boğazını Peygamber'in. Gömleğinden yakalamış. Hatta iz etmiş mübarek boyunlarında. Bunlara karşı, Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem* çok sabırlıydı. Buna iki tane tokat vurup da def edebilirdi. Yahut yanındakine diyebilirdi ki, “Alın şunu, defedin şurdan!” Bunların hiçbirisini yapmaz, sabırla mukabele ederdi.

«كَانَ أَفْلَجَ الثَّنِيَّتَيْنِ، إِذَا تَكَلَّمَ رُئِيَ كَالنُّورِ يَخْرُجُ

مِنْ بَيْنِ ثَنَائِيَاهُ. ت فِي «الشَّمَائِلِ»، طَب، وَقَ عَنِ ابْنِ

عَبَّاسٍ.»

Şu iki dişe senayâ diyorlar. İki üstte, iki de altta. Bu dişlerinin araları açılmış mübareğin. Sık değil. *İzâ tekelleme*. Konuştuğu vakit, *ruiye ke'n-nûri yahrucü min beyni senâyâhu*. Ağzından nurun çıktığı görülürmüş. O aradaki boşluklardan, nur böyle fışkırıyor; o görülüyormuş. Allah cümlemizi şefaatine nâil eylesin.

«كَانَ خَاتَمُ النُّبُوَّةِ فِي ظَهْرِهِ بَضْعَةً نَاشِزَةً. ت فِيهَا،

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ.»

Cenâb-ı Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem*'in peygamberlik alâmeti olarak arkasında, zannedersen sol küreğinin üzerinde bir et kabarcığı; “Hatemün Nübüvve” dedikleri bir et kabarcığı ki, içerisinde *Lâ ilâhe illallah, muhammeder rasûlüllah* diye yazılı idi.

«كَانَ خَاتَمُهُ غُدَّةَ حَمْرَاءَ مِثْلَ بَيْضَةِ الْحَمَامَةِ. ت،

عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمْرَةَ.»

Kâne hâtemühu ğuddeten hamrâe. Peygamberlik mührü, -biz bez tabir ediyoruz, kabarcık oluyor ya, bazı kimselerin ellerinde yahut başka yerlerinde, onun gibi- etten kırmızı bir kabarcık şeklinde idi. *Misle beydati'l-hamâmeti.* Güvercin yumurtası gibi idi. Bunu da Tirmizî hazretleri Cabir *radiyallahu anh'*dan beyan buyurmuşlar.

Ukkâşe denilen, Ashâb-ı kirâmdan bir zât var. Onun bir duasını buldum, yazmakla meşgulüm. Çok güzel, büyük bir zât. Bir sefere giderken, nasılsa Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem* ona bir kamçı vurmuş. Geri mi kaldı, yürümedi mi nasıl olduysa. İhtiyarlığında, son günlerinde Rasûl-i Ekrem *sallahü aleyhi ve sellem* cemaati toplamış, demiş: “Kimin bende bir hakkı varsa, şu dünyadan daha göçmeden, istesin hakkını benden ki, burada ben onu mümkünse ödeyivereyim.” Ashâb-ı kirâm sükût etmişler.

“Yâ Resûlallah özürler dileriz, sende kimin hakkı olabilir? Senin hakkın var bizde.” diye özürler beyan etmişler. Bunu Efendimiz üç defa tekrar edince, Ükkâşe denilen zât kalkmış: “Yâ Resûlallah, benim bir hakkım var!” demiş. Filan zamanda giderken, bana bir tane kamçı vurdunuz.” demiş. Onun kisasını isterim. Kamçıyı getirttirmiş. “Ama sizin bana vurduğunuz vakitte vücudum çıplak idi. Ben de sizin vücudunuza çıplak olarak vurmam gerekir.” deyince, Rasûlallah Efendimiz arkasındaki örtüsünü atmış. Hemen sarılmış, öpmüş, özürler dilemiş.

“Yâ Resûlallah ben sizi, hatem-i nübüvveti görmek için, öpmek için yaptım bu işi, affedin beni.” diyerekten özürler dilemiş. O da buyurmuş ki, “Ehl-i cennetten görmek isteyen, baksın Ükkâşe’ye.” Çünkü, Peygamber *sallahü aleyhi ve sellem*’in temas ettiği kimseler, hep ehl-i cennettir. Allah şefaathlerine nâil etsin.

Onlar zaman-ı saadette yaşadılar. O mübarek vech-i saadeti görmekle müşerref oldular. Emirlerini tuttular, yasaklarından kaçtılar. Bir tanesini söyleyeyim: İçki haram oldu. İçkinin yasaklığı üç devir geçirdikten sonra,

üçüncü devirde haram-ı kat'î ile içki haram oldu.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ

وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ

﴿فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾¹

Âyet nâzil oldu. Hatırımda yok sahabenin ismi, ilan ettirdi bu yasağı. Adam da ilan etti; “Yasak oldu içki.” diye.

Önceden içki yasak olmadığından, bizim evlerde kışlık kavurmalar sakladığımız gibi, yahut şunu bunu sakladığımız gibi; onlar da bütün senelik içkilerini küpleri varmış, küplerinde saklarlarmış. Haram değil içiyorlarmış.

“Medine-i Münevvere'nin sokakları sel gibi oldu.” diyorlar. O küplerin hepsi kırıldı, döküldü. Herkes içkisini sokaklara döktü. Ne var? Rasûlullah'ın emri geldi. Allah'ın emri

¹ 5/ Maide, 90

geldi, Rasûlullah ilân etti. Emre ittiba. Kimse-
nin evinde içki kalmadı. Ne polis var, ne jan-
darma var, ne takipçi var, ne şu var, ne bu var.
Yalnız Rasûlullah'ın bir emri var.

Peygamber *sallahü aleyhi ve sellem*'in
nüfuzu ne kadar tesirli idi. Ama bu, Allahu
Teâlâ'nın bir lütfudur. Binâenaleyh herhangi
bir mü'min ki, muvahhid ki, Rasûlullah *aley-*
hisselâma uyar; onun da sözü aynı şekilde tesir
eder. Uymadıktan sonra, bülbül gibi söylenir-
sin durursun, fakat bir tesiri olmaz.

«كَانَ شَيْبُهُ نَحْوَ عِشْرِينَ شَعْرَةً فِيهَا، هَ عَنِ ابْنِ

عُمَرَ.»

Mübarek *sallahu aleyhi ve selem* hazret-
lerinin sakallarında ancak yirmi kadar beyaz
kıl varmış. Saymışlar demek ki. Bazıları 19 di-
yor, bazıları 21 diyorlar.

Mübarek başları, elleri ve ayakları etli idi.

«كَانَ فِي كَلَامِهِ تَرْتِيلٌ، أَوْ تَرْسِيلٌ. د، عَنِ جَابِرٍ.»

Mübarek *sallahüu aleyhi ve selem* hazretleri konuşurken tek tek konuşmuş; dura dura, ağır ağır ki, herkes onu anlasın. Bazen icab ederse, sözünü üç defaya kadar tekrar ederlermiş. Fakat bu Rasûlullah *sallahu aleyhi ve seleme* mahsustur. Başkalarının böyle tekrarlaması hoş olmuyor.

«كَانَ كَثِيرَ الْعَرَقِ. م، عَنْ أَنَسٍ.»

Çok terlerlerdi. Fakat terleri miskten daha güzel kokulu idi. Misk kokusundan daha âlâ kokardı, mübarek vücudlarından çıkan terleri. Hatta bazı kimseler, mübarek terlerini bardakta veyahut şişelere alıp, uzun müddet saklamışlar da, koku üzerinden kat'iyen gitmemiş.

«كَانَ كَثِيرَ شَعْرِ اللَّحْيَةِ. م، عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ.»

Sakalı da çok idi, bol idi, kesîr idi.

c. Efendimiz'in Konuşma Tarzı Ve Etkileyici İfade Yeteneđi

«كَانَ كَلَامُهُ كَلَامًا فَضْلًا، يَفْهَمُهُ كُلُّ مَنْ سَمِعَهُ. د، عَنْ

عَائِشَةَ.»

O kadar güzel konuşurlardı ki, her işiten onun ne demek istediğini güzel anlardı. Çok açık ve çok güzel konuşuyor. O güzelliğiyle beraber, *faslen*, ağır ağır, ayıra ayıra konuşuyor; her işiten onun ne demek istediğini pek güzel anlıyordu.

«كَانَ وَجْهُهُ مِثْلَ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ، وَكَانَ مُسْتَدِيرًا. م،

عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمْرَةَ.»

Onun mübarek yüzleri, sanki güneş ve ay gibi idi. Tasvir çok hoş. Tabii güneş değil, ay da değil ama güneş ve ay gibi parlak idi. Yüzleri de uzun değil, müdevver, yuvarlak idi. Müslim'in rivayeti.

«كَانَ أَحَبُّ الْأَلْوَانِ إِلَيْهِ الْخَضْرَاءُ. طس، وَابْنِ السُّنِيِّ،

وَأَبُو نَعِيمٍ، عَنْ أَنَسٍ.»

Renklerin en çok yeşilini severlerdi.

«كَانَ أَبْغَضُ الْخُلُقِ إِلَيْهِ الْكَذِبَ. هب، عَنْ عَائِشَةَ.»

Huyların içinde en sevmediği huy yalancılık idi. En sevmediği kötü huy yalan söylemek. Onun için, bazı insanlar gelirdi. “Bende şu gibi, şu gibi kabahatler var; müslüman olacağım ama, bu gibi işleri de işliyorum ben.” Kimisi içki içermiş, kimisi başka yaramazlıklar yaparmış. “Yalanı terket, kâfi.” dermiş. Çünkü yalanı bıraktıktan sonra, tabii diğer şeyleri de, “şunu yaptım” diye söylemek mecburiyetinde kalacak; o zaman da işine gelmiyor, olmuyor. Yalanı terk etmekle bütün günahlardan kurtulur. Yalan çok fena bir şey.

«كَانَ أَحَبُّ التَّمْرِ إِلَيْهِ الْعَجْوَةَ. أَبُو نَعِيمٍ، عَنِ ابْنِ

عَبَّاسٍ.»

İleride medholunduğu gibi, cüzzam hastalığına iyi gelen hurma, “acve” dedikleri hurmadır. Giderseniz unutmayın, sorun; “Bu acve hurmasından istiyorum!”. Galiba biraz ufak oluyor. Onu çok severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الثِّيَابِ إِلَيْهِ الْقَمِيصَ. د، ت، ك، عَنِ أُمِّ

سَلَمَةَ.»

Esvablardan da kâmis dedikleri gömleği severlermiş. Eskiden hepimizin giydiği gömlekler vardı ya, uzun uzun; o gömleği pek severlermiş Cenâb-ı Peygamber *sallahü aleyhi ve selem*. Halbuki bugün onların yerini atletler tuttu. Daha neleri var kim bilir?.. Bunların hepsi gâvurların malı. Kendimizin bir adı var mı bunların?. Biz de eskiden şalvar derdik; o bizimdi gitti. Pabuç derdik; o da gitti. Allah kusurlarımızı affetsin.

«كَانَ أَحَبُّ الشَّاةِ إِلَيْهِ مُقَدَّمَهَا. ابْنُ السُّنِّيِّ، وَأَبُو

نُعَيْمٍ، ق، عَنِ مُجَاهِدٍ مُرْسَلًا.»

Koyun etinin en çok sevdiği yer, boyun kısmı imiş. Şimdi bakın ne acı: Yahudi koyunun önünü yer, arkasını da bizim kasaplara verir; biz alırız. Yahudi ona riayet ediyor. Biz arkası daha etli, bol etli diye, oraya itibar ediyoruz. Halbuki, Cenâb-ı Peygamber Efendimiz, ön tarafını severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الدِّينِ إِلَيْهِ مَا دَاوَمَ عَلَيْهِ صَاحِبُهُ. خ، هـ

عَنْ عَائِشَةَ.»

Buhârî ile İbni Mâce'nin Hazreti Âişe'den rivayetinde:

Allah'a kulluk yolları var, çeşitli; tesbih çekilir, namaz kılınır, oruç tutulur... Herkesin ayrı ayrı virdleri vardır. Fakat bugün meselâ alırsın eline kitabı, beş cüz, on cüz okursun. Alırsın bir evradın vardır, okursun. Alırsın bir

tesbihin vardır, çekersin. Fakat yarın yok! Olmaz. Devamlı olan hangisi ise, makbul olan odur. Bir cüz oku, her gün oku. Bin tesbih çekeceğine, yüz tesbih çek, her gün çek! Bin tesbihi bugün çekip de yarın bırakacaksan, olmaz. On bin çekeceksin bugün, üç gün sonra bırakacaksın; olmaz. Her gün devam edeceksin.

Onun için, ona ibadetlerin en sevgilisi, sahibinin ona devam ettiği ibadet idi. Bugün yapmış, yarın bırakmış; olmaz. Bugün zengin, çok para kazanmış ama, üç gün sonra iflâs etmiş; neye yaradı o? Hiç bir şeye yaramadı. Ona benzer.

«كَانَ أَحَبُّ الرِّيَاحِينَ إِلَيْهِ الْفَاغِيَّةَ. طَس، هَب، عَنْهُ

أَنْسِ»

Kına çiçeği dedikleri kokuyu pek severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الشَّرَابِ إِلَيْهِ الْحُلُوُّ الْبَارِدَ. حَم، ت، ك،

عَنْ عَائِشَةَ.»

Soğuk ve tatlı şerbeti pek severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الشَّرَابِ إِلَيْهِ اللَّبَنُ. أَبُو نَعِيمٍ، عَنِ ابْنِ

عَبَّاسٍ.»

Sütü de çok severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الشَّرَابِ إِلَيْهِ الْعَسَلُ. أَبُو نَعِيمٍ

فِي «الطَّبِّ»، وَابْنُ السُّنِّيِّ، عَنْ عَائِشَةَ.»

Bal şerbetini de çok severlermiş.

Sallahü aleyhi ve sellem hazretlerinin yere bakışları, semâya bakışlarından daha fazla imiş ki, bu insanları tefekküre sevk eder. Çok düşünürler ve her rast geldiğine evvelâ selâm verirlermiş. O selâm versin de ben alayım, demezlermiş. Rast geldiği adama evvelâ

“esselâmu aleyküm”ü Rasûlullah *sallahu aleyhi ve sellem* söylerlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الطَّعَامِ إِلَيْهِ الثَّرِيدَ مِنَ الْخُبْزِ، وَالثَّرِيدَ

مِنَ الْحَيْسِ. د، ك، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ»

En çok sevdikleri yemek de, et suyundan yapılmış tirid dedikleri yemekmiş. Bazen de, “Suyunu çok koyun da, komşulara da verin, isteyenlere de verin.” derlermiş. Misafir gelirse o da onunla karnını doyurabilir. Allah bizi affetsin. Evvelâ çorba olacak, arkasından bir etli olacak, arkasından bir zeytinyağlı olacak, arkasından bilmem ne olacak. Pilav da yanı başında bulunacak. Arkasından da tatlısı olacak... Onun için böyle nefislerin hakkından gelmek mümkün olur mu hiç?

Bir de hurmayı yağla karıştırıp, nasıl yapıyorlarsa, bizim keşkek dediğimiz gibi mi, ona benzer bir yemek varmış; onu da çok severlermiş.

«كَانَ أَحَبُّ الْعَمَلِ إِلَيْهِ مَا دُوِمَ عَلَيْهِ وَإِنْ قَلَّتْ، ن،

عَنْ عَائِشَةَ، وَأُمِّ سَلَمَةَ.»

İşlerin, amellerin ona en sevgilisi, devamlı olunanı imiş. Bir şeye söz verdin mi, o faziletleri kazanmak için ona devam etmek lâzım. Bugün yapıp da yarın bırakmak olmaz. Devam edeceksin, ölünceye kadar. Az olsa dahi, devamlı olacak.

«كَانَ أَحَبُّ الْفَاكِهَةِ إِلَيْهِ الرُّطَبُ وَالْبَطِيخُ. عَد، عَنْ

عَائِشَةَ؛ وَالنُّوقَانِيْفِي كِتَابِ «الْبَطِيخِ»، عَنْ أَبِي

هُرَيْرَةَ.»

Meyvalardan en çok sevdikleri de, yaş ve taze hurma imiş.

«كَانَ أَحَبُّ اللَّحْمِ إِلَيْهِ الْكَتِفَ. أَبُو نُعَيْمٍ، عَنْ ابْنِ

عَبَّاسٍ.»

Etlerin en iyisi, kol etlerini severlermiş. Allah şefaathine nâil etsin inşaallah.

Evvelki gün bir Amerikalı efendi geldi. Amerikalı Yahudi. Hollanda'ya gitmiş. Orda Peygamber *sallahu aleyhi ve sellem*'in hayatını anlatan, siyer kitabı okunuyormuş bir yerde. Dinlemiş Peygamberimiz'in hallerini, içinde iman neşesi doğmuş ve müslüman olmuş. Kendisi Amerika'daki bir fakültenin hocası, müderrisi. Kalkmış Mekke'ye gitmiş, hac vazifesiyle. Orada da üç sene ikâmet etmiş. Arapça'yı öğrenmiş güzelce.

Müslümanlığın bilinmesi lâzım olan şeylerini öğrenmiş, oradan gitmiş Acemistan'a. Orada bir şeyh efendi bulmuş; -resmini de gösterdi- ona da intisab etmiş. Buraya geldi, birkaç gün de burada misafir oldu. Cemaat tanır- lar. Buradan da gitti memleketi Amerika'ya.

İki tane İngiliz geldi. Aslen İngilizler, müslümanlıkla müşerref olmuşlar, müslümanlığı benimsemişler. Bir tanesi güzel Arapça biliyor.

Bu suretle de, bize örnek oluyorlar. Taa Londra'dan çıkmış buraya gelmişler. Burada bize kendilerini göstererek "Bak biz müslüman

olduk geldik; siz de Müslümansınız ama yerinizde oturuyorsunuz. Yerinizden kıyılamıyorsunuz. Başka müslümanlara faydalı olmaya çalışmıyorsunuz. Servetiniz de var, her şeyiniz de var amma, yanınızdaki komşuya da söylemiyorsunuz. Evinizdeki çocuklara da söylemiyorsunuz. Bir âlem. Biz taa ordan geldik buraya. Şimdi size nasihatlar edeceğiz. Sizi teşvik edeceğiz.” diyecekler bize. Her halde bir şeyler diyecekler. “Biz de azıcık konuşalım!” diye müsaade istediler.

Amerika’dan geliyor, İngiltere’den geliyor, Almanya’dan geliyor, İslâmiyet nimeti ile müşerref oluyor, elhamdülillah. Cenâb-ı Hak cümlemizi de dâim etsin.

Bize miras olarak geldi tabii; anamızdan, babamızdan. Elhamdülillâh, rahat rahat zorlanmadan bulduk. Okuttular da, öğrendik. Camilerimiz var, ezanlarımız var. Londra’da nereden bulacaksınız camiyi, Amerika’da nereden bulacaksınız camiyi, nereden bulacaksınız müslümanı? Ne kadar zor! Orada müslüman olmak, onun için çok üstün olur. Allah affetsin. Onları da bizi de Rasûl-i Ekrem *sallahu aleyhi ve sellem*’in şefaatine mazhar etsin.

İmâm-ı Âzam demiş ki; “Cennete gireceklerin sonuncusu keşke ben olabilsem!” demiş. Kolay bir şey değil. Ama Allah’ın rahmeti bol da ona güveniyoruz. Allah bizi affetsin de, ilk girenlerle girmek nasip etsin cennete.

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾²

Müslümanlık bir kardeşliktir; iki değil. Hepimiz Allahu Teâlâ’nın fermanı üzerine kardeşiz. Binâenaleyh, cennete ancak müslümanlar, mü’minler girecek! Birbirlerini sevmeyenler de mü’min olamayacak! Onun için birbirimizin hatalarıyla, kusurlarıyla meşgul olmaktansa, kendi kusurlarımızı tasfiye edebilmek, büyük nimettir. Binâenaleyh, kardeşlerimizin kusurlarını görmektense, kendi kusurlarımızla meşgul olalım. Onları tasfiye edebilirsek ne mutlu bize. Onlarda -hata görüyorsak- “Yâ Rabbî, bunu da bu hatadan sen kurtar!” diye dua etmek üzerimize borçtur.

² 49/Hucurât, 10

Allah cümlemize tevîkât-ı samedâniyyesini refîk eylesin de, hakikî müslümanların zümresine cümlemizi ilhak etsin. Ve son nefesimizde de, “*Lâ ilâhe illallah, muhammedür resulullah*” diyerek hatm-i enfâs eylemek nasîb ü müyesser eylesin.

Sübhâne rabbike rabbil izzeti ammâ yesifûn. Ve selâmün ael mürselîn... Velhamdü lillâhi rabbil âlemîn.

6295 hadis okumuşuz elhamdülillâh. Bundan sonra Efendimiz hazretleri'nin hakkında da 698 tane hadis okuyacağız. Allah tevfikini refik etsin. Cümlemizi sevdiği kullarının arasına kabul buyursun inşaallah.

El-Fâtîha!..

Mehmed Zahid KOTKU

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

